

Una nu mai e mama

Alex Camburu

Îmi arde pielea de frică și de rușine
Tu, mamă, care m-ai sălășluit în tine
M-ai rănit și m-ai făcut neom, cum numai tu știi
Cu mâna m-ai mângâiat, dar cuvintele-ți m-au rupt fâșii, fâșii

M-ai oferit lumii, mi-ai dat lapte de furtună,
Dar eu m-am născut ploaie de vară care nu fulgeră și tună
Singuratic am încercat să mă ascund printre flori și petale,
Dar tu mi-ai spus că trebuie să inund toate străzile murdare

Privirea critică din ochii tăi plini cu dezamăgire
Atârnă greu ca o piatră de mormânt
Sub care când o să ajungi nu știu dacă o să te plâng
Sau dacă o să îmi ridic ochii spre cer răpus de fericire

Când o să îți dai ultima răsuflare amară
Îmi va fi greu să te văd ca ce ar fi trebuit să fii, o mamă...
Printre amintiri prăfuite o să bag de seamă
Că nu am cunoscut-o niciodată pe această doamnă